

ஏவீயிலோகுரின் கடவுள்ளட்டம்

கம்யூனிஸ்த நால்திகத்தைப்
பரப்பும்வேலை கடந்த முப்பத்த
சாறுவருடங்களாகப் பெரும்
உத்தண்டமாக நடைபெற்று
வந்தபின் னரும், சுடியமட்டும்
சமயத்துக்கு மிகமாறுன சூழ
நிலையிலே பிரந்து வளர்ந்த
சூழியவுர்கள் இன்று ஏறக்
குறையபுற்றுமே ஓர் புதுமை
யாக முழுச்சம்மத்தோடும்,
முழுத்தைரியத்தோடும் கடவு
ளைத் தேடுகிறார்களென்று ஓர்
இத்தாலிய மேகசபைச் சஞ்ச
சிகையாகிய “சிவில்தா கத்தோ
லிக்கா”வில் வெளிவாந்துள்ள ஓர்
கட்டுரை கூறுகின்றது. சூழிய
யுவர்கள்மத்தியிலே வளர்ந்து
கொண்டுவரும் சமயசெல்லாக
கான து கம்யூனிஸ்ததலைவர்க
ளுக்கு மிகுந்தகவலையை உண்டு
பண்ணுவதாக அப்பத்திரிகை
தெரிவிக்கின்றது.

ஞானிய கம்யூனிஸ்தகட்சியின் பதினெட்டாவது மகாநாட்டுக்குச் சமரப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கையையும் இதற்கு அத்தாடசியாக அதுஏடுத்துக்காட்டுகின்றது. “சமய செல்வாக்குக்கு யுவர்களும், யுவதிகளும் வசமாக்கிறார்கள்” என்றும், “உகரேயின்நாட்டிலே சமயவிரோத பிரசாரத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள விருத்தி துரத்திற்குவசமானதாகும்” என்றும் அந்தஅறிக்கை முறையீடு செய்துள்ளது. மஸ்கோ சர்வகலாசாலையிலே சரித்திரகலாசங்க தலைவரான புரூபெசர் ஸ்காஷ்கின் என்பவர் இருமாணவிகளுடன் கத்தோலிக்கரானசம்பவத்தையும், தனதுபுத்திரி ஓர்கன் னி காமடத்தில் பிரவேசிக்கத் திட்டஞ்செய்து வருவதையிட்டு அவள்தகப்பன் தானவசிக்கும் பட்டினத்திலுள்ள கம்யூனிஸ்த தலைமைஸ்தானத்துக்கு முறையீடுசெய்துகொண்ட சம்பவத்தையும் அப்பத்திரிகை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது.

18 ஆண்டுகளின் முன்னரே

நவமாக அர்ச்சியசிவ்தப்பட்டம் அருளப்பெற்றவர்களின் திருச்சனுபங்கள் கடந்தலைந்து ஆண்டு களாக ஏறுமாடுரி, அர்ச். பேதுருவானவர்ப்பகாலயத்திலே ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. அதற்குக்காரணம், அம்மகாலயத்திலே சனுபங்கள் ஸ்தாபிப்பதற்கான மாடப்புரகள் எல்லாம் நிறைந்திருப்பதேயாம். ஆனால், இவ்வருடம் அர்ச். ஜோன் போன்கோவின் இளஞ்சிஷ்யரான முத. கோமினிக் சவியோவருகிற ஆணிமாதம் அர்ச்சியசிவ்தப்பட்டம் அருளப்படும் போது, இவரது திருச்சனுபத்தை அம்மகாலயத்தில் ஸ்தாபிக்க மாடப்புர வேண்டியதுமில்லை. அதனை ஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியமுமில்லை. ஏனெனில், இவரின் திருச்சனுபம் கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாக அம்மகாலயத்தில் இருந்துவருகின்றது. அதிலுள்ள அர்ச். ஜோன் போன்கோவின் திருச்சனுபம் கக்காணி.விருக்கும் திருவைபவரயும் இருப்பதாலே சரித்திரப்பெருமை வாய்ந்ததாகும்.

இளைஞர்கள் இருவர்மேல் தனது
கரங்களைத் தங்கவைத்திருக்கும்
பாவணையாக அமைக்குள்ளது.
அவர்களில் ஒருவர்தான் முத்-
தோமினிக் சவியோனனும் இளைஞர்.

പാപ്പരചന്നിൻ എഴ്ചാക്കിക്കൈ

வீடுகளில் நேட்டியோ வைத்தி
ருப்பதுபோல் ரெவிவி ஒன்
சாதனத்தை வைத்துக்கொண்டு
குடும்பத்தில்லூள்ளவர்கள் அலை
வரும் பலதரப்பட்டகாட்சிகளைக்
காண்பதற்கு வழியுண்டுபண்ணு
வதால் நேரிடக்கூடிய கெடுதிகை
கொப்பற்றி எச்சரித்துப் பரிசுத்த
தங்கையவர்கள் இத்தாலியமேற்
மிராணிமார்களுக்கு ஒருங்கிருபம்
விடுத்துள்ளார். “சினி மாப்
படங்களில் அடிக்கடி தோன்
றும் அச்சியான காட்சிகளால்
ஏற்கனவே அளவற்ற தீவிம
நேர்ந்துவருகிறது. ரெவிவி ஒன்
நல் இத்தகைய ஆபத்து ஒவ்வொ

வொரு வீட்டிற்குள் வேயும் நேர
டாவண்ணம் தடுப்பதே எமது
நோக்கம்” என்று அவர் அந்த
நிருபத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்

தநுவானவரின் தநுபிதா

ஒர்குருவானவரின் புதல்வரும், இருக்குமாரின் தந்தையும், ஓர்குருவானவரின் சகோதரருமான குருப்பிரசாதிஞருவர் சமீபத்திலே பிரான்ஸ் தேசது மூலங்களில் காலஞ்செல்லவாயினர். இவர் தென் மேற்குப்பிரான்லின் விசாரணைப்பங்கு ஐக்கியசங்கங்களின் விசாரணைக்குரவராய் இருந்துவந்தவரானவன். ஹென்றி ஜெவின்சுவாமியாரே. முன்னர் ஓர்பட்டாள் அதிகாரியாகிருந்த இவரும் தமதுபாரியார் மரணமடைந்த பிறகு தமக்குழன் தமதுதந்தையார் நடந்துகொண்டவாறு ஒர்குருவாயினர். இவருடைய புதல்வர்களில் இருவரும் குருமாராயிருக்கின்றார்கள்.

രേഖിക്കിളിലെ തിനുമ്പോൾ

அடுத்த வைகாசிமாதம் 29-ந் திகதியன்று முத்.பத்தாம் பத்தி நாத பாய்பானவருக்கு அர்சியசிஷ்டப்பட்டம் அருளும் போது நடந்தேறவிருக்கும் திருச்சடங்கு முழுவதையும் ஏழு நாடுகளில் உள்ள மக்கள் கணம் முன் நடப்பதுபோன்று அந்தப் படியே ரெவிவிஷனில் அங்கங் கிருந்து காணக்கூடியோ ராவார்கள். அவையாவன : இத்தாலி, சுவிற்சர்லாந்து, பிரான், பிரித்தானி, செல்லியம், ஒல்லாந்து, மேற்குஜோமனி என்பனவே. இதற்கென இந்தநாடுகளிடையே ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது ரெவிவிஷன் மூலம் காணபிக்கப் படவிருக்கும் முதலாவது அர்சியசிஷ்டப்பட்ட திருவைபவமாய் மாத்திரமல்ல, ரெவிவிஷனிலே இத்தகைய மகத்தானவைபவம் ஒன்றை மக்கள் முதன் முதலாகக் காணவிருக்கும் திருவைபவமாயும் இருப்பதாலே சரித்திரப் பெருமை வாய்ந்ததாகும்.

தமிழ்பதிகளின் தங்கழைப்பிலவியூ

துத்துக்குடி மேற்றிராசனத் தைச்சேர்ந்த உவரினனும் கிரா மத்திலே அந்தோணிகுருஸ் பெர் னண்டோ — நச்சேரத்தம்மாள் பெர்னண்டோ தம்பதிகள் இருவரும் தங்கள் திருமணத் தங்கழுப்பிலிவிமாவைச் சமீபத்திலே சம்பிரமமாகக் கொண்டாடினார்கள். அன்றுகாலை அங்குள்ள அர்சு அந்திரேயாரின் ஆலயத் தில் நிறைவேறிப் பூஜிவித்தோத்திரபாடற்பூசையினபோது இவர்களின் குருபுதல்வர்களான வண. அகள்ரீன்பெர்னண்டோசுவாயிகளும், கொர்னேலியுஸ் பெர்னண்டோ சுவாயிகளும், மற்றும் அநேக குருப்பிரசாதிகளும் சமூகமளித்தகருந்தார்கள். அவ்வேளை பரிசுத்த பாப்பரசுரும், இந்தியாவிலே அவரது அப்போளதலிக்க ஸ்தாஞ்கரான ஆண்ட ஆசிர்வாதப்பர்சுபையிலே ஒரு ஜிலம் சந்தியாசரான இவருடையபுதல்வர் சிலவருடங்களின் முன் காலஞ் சென்றபோது, திரு. வன்டர்மீர் அவர்கள் அதே ஆசிரமத்தில் போய்ச்சேர, இவர்மஜைவியார் ஆசிர்வாதப்பர் கன்னிகாசுபை ஒன் றில்சேர்க்கொண்டார். ஆயினும் மஜைவியாருக்கு ஏற்பட்ட சுகத்தாழ்வானது மடத்தை விட்டு வெளிசூலகத்துக்குச் செல்ல அவரை நிர்ப்பாந்தப்படுத்தியது. அதனால் அவரைக் கவனிக்கும் படியாகத் திரு. வன்டர்மீர் அவர்களும் தமது ஆசிரமத்தை விட்டு வெளியேறவேண்டியவரானார். தற்போது மஜைவியார் இறந்துவிடவே, அவர் திரும்பும் ஆசிரமத்தைப் போய் அடைந்திருக்கின்றார்.

அங்கீகாரமான புதுமைகள்

முத். பத்தாம்பத்தினாத பாட
பானவருக்கு அர்ச்சியகிட்டு
பட்டம் அருளும்விசாரணையிடே
கடைசியான நடவடிக்கை கூட
சென்ற தைமாதம் 17-ங் திகதி
பரிசுத்தபிதாவின் பிரத்தியேச
மேல்மாடி நூல்விலையத்தில் எடுக்கப்பட்டவாயிற்று. அப்போது
முத். பத்தாம்பத்தினாதரின்
சவிகையால் நடந்தேறிய இரு
புதுமைகளும் முறையையாக
வைன்பதை பெற்புக்கொள்ளும்
அதிகாரப்பத்திரம் அவர் சமூ
கத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படலா
யிற்று. நேப்பிள்ஸ்கரிலே
ஓர்னியாயவாதியான பிரான்
செஸ்கோ பெல்சானின்பவரும்,
சிசிலிதைவைச்சேர்ந்த சிஸ்த
ரம்பிரியா ஸ்கோர்க்கியா ஏ னும்
கன்னியாஸ்திரியும் அற்புதமா
க்கு குணமுடிந்தமையே அவ்

விருப்புத்தமைகளுமாகும். சுவா
சப்பையிலே அசாத்திய விர
ணங்கண்டுவருந்தினார்சின்னோர்
பெல்சானி அவர்கள். இவர்
குணமாகும்படியாக முத். பத்
தாம் பத்திராதரை நோக்கிக்
செபங்கள் செய்துகொண்டிருக்
கும்போதே 1951-ம் ஆண்டு
ஆவணி 26-ங் திகதியன்றிரவு
உடனேதானே திடீரெனக்
குணமடைக்கதார். சில்றர்
எகோர்க்கியாவின் அற்புத
ஆரோக்கியம் 1952-ம் ஆண்டு
மாசி 14-ந்திகதியன்று பலர்மேர
நகரில் நிகழ்ந்தது. மூனையை
யும், முதுகெலுப்பு நரம்புக்
கொடியையும் இணைக்கும் சவ்வ
களிலே எரிவுகண்டு இவர் சீவா
பாய்மான நிலைமையிலே இருந்தார்.

ମାର୍କି ମାର୍କମ

போதக்கநுத்து:— நோய்வெளி
வினால் வருந்துவோர், தங்கள் துணப
வருத்தங்களில் அர்ச்சிப்புக்கும் அப்
போல்தலத்துவத்துக்குமான வல்லமை
யை அறிந்துகொள்ளும்படி வேண்டிக்
கொள்வது.

மினான்கநந்தது:— ஆபிரிக்காவில் மக்கள் அரசியல் சமூகப்பிரேசினைகளை, கிறீஸ்தவ பிரேசினேகத்தையும் நீதி வடியும் அனுசரித்து திட்டப்படுத்த மனமிசையும்படி வேண்டிக்கொள்வது.

சத்தியவேத பாதுகாவலன்

1954-ம் ஆண்டு
மாசி மாதம் 18-ந் திகதி

പേംഗൾ വില്ല

இக்காலத்திலே எந்த மகா நாட்டிலும், எந்தச் சமாசத்தி லும், எந்தக்கூட்டத்திலும் பேச் சாளர் வெகுவாக அதிகரித்து விட்டார்கள். பேச அழைக்கப் படுவாரும் தங்களைப் பேச்சாளர் வரிசையில் நிரைத்துவிட்டார்களேயென்று நினைத்துப்போ லும் எழுந்தமானமாகப் பலவும் பேசிக் காலத்தைவிணைக்கக் கடத்துவதாலே இவர்களன் பேச் சால் யாதுமே கைக்கூடுவதாயில்லை. அதனால்லாம் பேச் சளவில்தான் நின்றுவிட, காரி யத்தளவில் யாவும் பூச்சியங்தான். இக்காலபேச்சாளருள் ஒருபாலார் அதிகப் பிரசங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைத்துவதான் தான் நிலையில் நிலைநாட்டுவதிலே—சிக்கனவாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவதிலே—சேமநிதிப்பத்திரங்களில் முதலீடு செய்விப்பதிலே—கிராமமுன் நேற்ற சங்கங்கள், சனசமூக நிலையங்கள் ஆதியனவற்றைத் திறம் படநடத்துவதிலே—இன்னும் பொதுசன நன்மையான காரியங்களைச் செய்வதிலே மனோற்சாகமாக ஈடுபடுவதால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை பெரிதாகுமென்க.

சதாசகாயமாதா கோணம்

யாசகனின் பூசித அன்பு

ஏரூடு காற்றும்ப்பறங்குவிட, கனு
வாகவே எல்லாம் முடிகின்றது.

“இங்நாட்டிலே ஓர்விசேஷத்துப் பட்டத்வறு யாதெனில், மிகவும் அதிகமாகப் பேசுவதே. நாம் நெடுக் கெடுகப் பேசுகிறோம். கூடிக் கூடிப் பிரேரணை களை அரங்கேற்றுகிறோம். இதையும் அதையும் செய்யும்படியாக அரசாங்கத்தைக் கிட்டி கட்டுகின்றோம். வெவ்வொரு கருமத்தை

மும் அரசாங்கமே செய்யவேண்டுமென்று மன எதிர்பார்த்திருக்கிறோம். இது சிலவேளை இலங்கை ஒரு குடியேற்றநாடாய் இருந்த காலத்தில் உண்டான பழக்கமா பிருக்கலாம். அந்த அத்தியாயத்தை முடித்துவிட்டு, இனி மேல் வேலைசெய்வதாகிய மற்ற ரேர் அத்தியாயத்தைத் தொடக்குவோம். நாம் இறக்குமதிசெய்யும் கோடிக்கணக்கான ரூபா பெறுமதியான உணவும், புதுவையும் இலங்கையிலேயே உற்பத்திசெய்யப்படத் தக்கன. உற்பத்திசெய்வதாலே, இங்காட்டில் பத்துலட்சம் மக்களுக்குப் பிழைப்புக் காட்டமுடியும் "என அன்றூர் அறிஞர் கூறியதை

யாழ்ப்பாணமக்கள் ஈவனிட்டுக் கொண்டியது ஆவசியகாரமும்

எமது நாட்டிலுள்ள சமூகதொண்டர்களும், சனத்தலைவர்களும், பொதுநலப்பிரியர்களும் இதுவரை அதிகமாகப் பேசி யிருந்தால் — அற்பமாகவேயாதும் சாகித்திருந்தால்—பேச்சளவிலேயே கரும்பார்த்திருந்தால் இனிமேலாவது அவர்கள் போதனையோடு சாதனையிலும் இறக்கி—பேச்சளவில் நில்லாது

காரியத்தளவிலு மிறங்கித் தங்களால் இயன்ற பரோபகார, தேசோபகார தொண்டுகளை ஆற்ற முன்வருவார்களாக. நாட்டின் முன்னேற்றத்திற் காக — சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகச் செய்யத்தகுந்த நல்லசேவைகள் எவ்வளவோ உள்ளன. கிராமங்கள் தோறும் கைத்தொழில், கமத்தொழிலை விருத்தியாக்குவதிலே — காடு கரம்பை களைத் திருத்துவதிலே— மதுபாவனையைக் கட்டுப்படுத்துவதிலே— வளர்ந்தோர்க்குக் கல்வியறி ஆட்டுவதிலே— பலவிதபினாக்குகளையும் சமரசமாகத் தீர்த்துச்சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதிலே— சிக்கன வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவதிலே— சேமநிதிப்பத்தூரங்களில் முதலீடு செய்விப்பதிலே— கிராமமுன்னேற்ற சங்கங்கள், சனசமூக நிலையங்கள் ஆதியனவற்றைத் திறம்பட நடத்துவதிலே— இன்னும் பொதுசன நண்மையான காரியங்களைச் செய்வதிலே மனோந்தாக மாக ஈடுபடுவதால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை பெரிதாகுமென்க.

லாது தன து உத்தியோகத்தையே
விட்டுவிட்டார். தன் பிறகாலசிங்கம்
தாக்கின அவர்தேடித் திரட்டிவைத்
பொருள்ளெல்லாம் பழப்படி யா ய்
குறைபத்தொடங்கி விட்டது. கமை
சியாக மீங்கிருந்ததுதான் என்ன
வறுமை, சிரப்பாக்கியம், அவங்மிகை
இவற்றையே தோழர்களாக
கொண்டு தேசாந்திரியாப் பிரந்துன
ணப் புறப்பட்டார். இப்படி ஊழ
ராய்த்திரிக்கு வட இந்தியாவிலுள்ள
அக்கிருவிலிருந்து செக்குஞ்சபாத்தை
அடைந்தார்.

அங்கேயுள்ள ஒருவயோதிப்பர்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அலைக்குதிரிக்க, ஆட்டைக் கண்டுபிடிக்க ஆண்டவு அங்கேதான் காத்திருந்தார். வயோதிப்பர்சாலையில் இருந்தகாலத்தில் யேசுநாறினதும் நேசத்தைப்பற்றி அம்யத்தொடங்கினார். கத்தோலிக்க சமயத்தின் போதனையைத் தீரவிசாரித்து அந்தச்சமயமே உண்மையானதென, தெரிக்கு அதிற்சேர்க்கு கொண்டார். தேவதாயார்மட்டில் அதிகப்பற்றவைத்தார். தாம் அணியும் தொப்பிகள் எப்போதும் சதாசகாயமாதானில் படம்பூன்று வைத்திருப்பார். “சதாசகாயமாதா என்மாதா” என்று மெத்தப் பெருமையாகச் சொல்லிவிடுவார். இந்த வயோதிப்பர்சாலையில் இரண்டொருவருட்க்கான் இருந்தான் ஏன்றாலும், அதை நடப்பித்துவாங்கி ஸிற்றர்மார்மட்டில் அதிக அண்பும், நல்நியும் உள்ளவராய் இருந்தார். அவர்களில் அவருக்கு அதிகப்பாய்திருத்தவ சிற்றர் ரேஷலின் டாளன்பவேவே அவவை வானமட்டாகப் புதித்துபேசுவார்களார். அவமட்டில் மிக்கவணக்கமும், நேசமும் பூண்டிருந்தார். அவுடைய இரக்கத்தைப்பற்றி மெச்சவார். “வானத்திலிருந்து இறங்கவெங்க, சம்மனசு” என்று அவவை அழைப்பார். தேவதாயார்மட்டில் அன்புத்தீழுடிய அம்மையார் அவவேன்று எல்லோருக்கும் பிரசித்தமாய்ச் சொல்வார்.

நான் பிராண்சியப்பட்டாளத்தில் ஒரு அதிகாரியாய் இருக்கேன். அன்றைய பயங்கரமாக இருக்கேன். எனக்குக் கடுங்காயம். என்னை ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிச்செல்ல வேண்டியவர்கள் இன்னும்வரவில்லை. அவர்களை நான்காத்திருந்தேன். அப்போது எங்கள்பட்டாளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு போர்வீரன் தனதுதலையில் பல மானகாயப்பட்டு எனதுஅருகேல் கிடக்கான். திடீரென அவன் தனதுசட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு வெள்ளிச் செபமாலையை எடுத்து : “அருள் நிறைந்த மரியோற்க ... உம்முடைய திருவிழிற்றின் கனியாகியயேசு ஆசிச் வத்திக்கப்பட்டவருமாமே” என்றான். “அரசு. மரியாயே சர்வேகரனுடைய மாதாவே ...” என மற்றொருவன் இரண்டாவதுபாகத்தைச் சொல்லிச் செயித்தான். அவன்யாரென அந்தது கொள்ளும்படி அக்தப் போர்வீரன் சுற்றிலும் நோக்கினான். அவன் ஒரு ஜேர்மன்போர்வீரன். அவன் தனதுஉடல் ஒருகுண்டினால் சின்னு சென்னப்பட்டுக் கிடந்தான். ஜேர்மன் போர்வீரனும் உடனேதிரும்பிப் பிராண்சியபோர்வீரனோக்க, இவன் தனதுசெபமாலையை அவனிடம் கொடுத்தான். அவன் அதைமகிழ்ச்சியுடன் வாங்கி, அதிலிருந்த பாடுபட்டச்சூபத்தைப் பத்தியுடன் முத்தமிட்டுவிட்டுத் திரும்பக் கொடுத்தான். அவன்கையெல்லாம் ஒரேகாயம். அந்தக்கையை அவன் சுற்றிமுன் தனது எதிரியாயிருந்த வனின் கைமேல்வைத்து : “நாம் இனிச் சமாதானமாய் மரிக்கலாம் ; நமதுகடமையைச் செய்துமுடித்தாரிற்று” என்றுகூறினான். பிராண்சியபோர்வீரனே புன்னகையுடன் : “பகைஎன்பதே இல்லாதகாட்டுக்கு நாம்போகிறோம்” என்றுசொல்லி மங்களவர்த்தைச் செபத்தைத்துரம்பிக்க ஜேர்மன்போர்வீரன் பதிலளித்தான். தலைசாம்த்து உயிர்விடும்வரை அவ்விருவரும் செயித்து நித்தியத்துள்ளுழைந்தார்கள்.

(தொடர்ம்

தேவதாயாரின் படங்களை வரைவிலை திலே தன்வாழ்நாளோச் செலவழிப்ப தாக ஒருக்கித்திரகாரன் தீர்மானங்கூசெய் தான். தனது ஊர்க்கோவிலில் சிலத்திலிருந்து முகட்டைத்தொடும் பெரிய படமொன்றைத் துணியில் வரைய வேண்டுமென அவனுக்கு ஓரளண்ணம் உண்டாயிற்று. அந்தப்படத்தின்பெயர் “அருள் பூரணி” தேவதாயார் பாம் பின்தலையை நக்குவதுபோல அவன் அதில் சித்திரித்தான். அவளோச் சோல் லொண்ணு அழகுடன் சித்திரித்த அவன் பாம்பை மிகுஞ்ச அவலட்சன மாக வரைந்தான். அதைப்பார்த்ததும் அது தீமைகளின் தகப்பனெனுடனே அறிந்துகொள்ளலாம். அதைக்கண்ட பிசாக ஓர்நாள் அந்தச் சித்திரிக்காரன் முன்னோன்றி: “மரியம்மாளை அழகாக வரைந்திருக்கிறேயே, ஏன்னை என்பெ

* * * *

கொன்றுடன்னும் அர்ச்சியசிஷ்ட
டர் பரிசுத்தவானுனது செபமாலையின்
ஞேலேயே. செபமாலையின் தேவதி கிரா
கிரா கிம்பங்களைச் சொல்கையில் பேச,
தேவதாம் இவர்களின் வாழ்க்கையைப்
பற்றிச் சிந்தித்து, தாழும் அவர்களைப்
போல் ஒழுகமுயன்றுவாதார். அவர்
சிறுவனுயிருக்கையில் விசேஷபக்தியின்
குறிகள் அவரிடம்கிடையா. ஆனால்,
பாடசாலைக்குச் செல்லுகையில் செப
மாலைசெபுப்பார். பிறமாணவர்களையும்
செபமாலை செபிக்க த் தூண்டுவார்.
அவர் சங்கியாசசபையில் சேர்த்தபின்
ஆம் இந்தநல்லவமுக்கத்தை விட்டுவிட
வில்கூ. செபமாலையின் உதவியினால்
பெரிய வர்ச்சியசிஷ்டரானர்.

இதைக் கேட்டதே இராசனுக்குக் கரும விளக்கி விட்டது. அப்புக்கல் கூத் தூக்கித் தோளில் வைத் துக்க கொண்டு புறப்பட்டான். போகும் போது வழியிலே புனியமாம் வந்தது. அதன்கீழ் செல்லுகையில் : “அடே, நில; இந்த வழியால் இனிமேல் நீ போகும் வழக்கத்தை வைத்துக் கொள்ளாதே; அல்ல என்று போன்று உன்னை அடித்துக் கொன்று பசியாறி கிடுவேன்; நான் யார் தெரியுமா? இந்தப் புனிய மரத்தில் இப்போது குடுவக் கிருக்கும் பொல்லாத முனி” என்று பேய்போலக் கனத்து கரவில் அவன் மாமா உரத்துக் கதறினார்.

இராசன் சந்துவேளை தாமதித்து நின்றன. பிறகு இரண்டு ஒரு அடி எடுத்து வைத்தான். பிறகும் அதே கூச்சல். “சரி, இன்றே மூமா முனியை இந்தப் புனியில் இருக்குப் போக்காட்டி விடுகிறேன்” என்று அப்புக்கல்லைத் தொப்பென்று கீழே போட்டான். போட்டதும் அது பல துண்டுகளாய்வடைந்தது. பிறகு என்ன செய்தான் தெரியுமா? ஒவ்வொர் துண்டாய் எடுத்துப் புனியமாத்துக்கு இலக்காய்ப்பார்த்து ஏறியத் தொட்டுக்கின்றன.

அப்போது மாத்தில் இருங்க அவனுடைய மாமா ஏறிக்குப் பயந்து உரத்தசப்தமாக : “ஐயோ, இராசன் நான் உன் மாமாவடா, நான் உன் அம்மான்டா, எறிய வேண்டா மட்டா” என்று சொல்லிக் கீழே இறங்கிவந்து, அவனை அழைத்துக் கொண்டு தாயிடம் சென்று : “நல்ல வேலைசெய்தாய்; உன் பேச்சை நம்பி அவனைப் பயமுறுத்தி விட்டான்” என்று அவனது கெட்டித் தனத்தைப் பாராட்டிக் கொண்டார்.

—பி. இராசபதி

கடவுளின் கையிலே

தக்கர்பிராண்சீஸ் கன் சத்திரவைத்தியம் செய்வதில் பேர்ப்படைத்தவர். இவருக்கு உதவியாக டக்கர் ஜோண்சன் அருகிலே நிற்கிறார். சத்திரவைத்தியம் செய்யும் அறையிலே ஓர் மேசை மேல் இளம்வாலிபன் ஒருவன் வளர்த்தப்பட்டு இருக்கிறார். சத்திரவைத்தியஞ்செய்யத் தேவைப்படும் பொருட்கள் எல்லாம் ஆயத்தமாய் இருக்கின்றனவா? என்று சிற்றர் மேரிஆண் மேற்பார்வை செய்துகொண்டு நிற்கிறார் டக்கர் பிராண்சீஸ் சவுரில் தொங்கும் சிலுவைத்தியலில் சென்று, வைத்தியர்களின் பாதுகாவலரான அரசு. ஆக்கானின் உதவியைவேண்டிச் செபஞ் செய்கிறார்.

“எனது கெட்டித்தனம் போதாது; தேவனே! நீரே எனது கையைப் பிடித்து இந்தவைத்தியத்தைச் செய்து முடியும்; அரசு. ஆக்காவே எனக்காமல்ருடும்” என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

எல்லாம் தயார் என்று சிற்றர் வறிவிக்கவே, டக்கரும் அந்த வாலிபன் வளர்த்தப் பட்டு இருங்க மேசையண்டை சென்றார். அவன் பெயர் ரெஜுபேட். அவன் குருமடத்தில் படித்துக் கொண்டு இருக்கான். ஆனால், சில காலமாகத் தனது கண்ணில் ஏற்பட்ட சிபத்தலுணர்வு மீதிப் படிப்பைப் பொதார்ந்து படிக்க முடியாமல் போனான்.

தக்கரும் சத்திரவேலையைத் தொடக்கினார். அவர் முகத்தி விருந்து வியர்வை துளிதுவியாக விழுக்கொட்டுக் கியது. கேர்ஸ்மார் அதைக் குடைத்து படியே இருக்கான். அவர் காம்ப்பட்டக்கண்ணின் தோலை வெட்டி உ. ரி த்து எடுத்தார். புதிப் தோல் வைத்துத் தைத்து முடித்தார். பின்னர் சிற்றர் மேரி ஆணின் பக்கம் திரும்பி : “சிற்றர்! என்னை இவ்வளவு தான் செய்ய முடியும்; மீதி எல்லாம் கடவுளின் கையிலே தங்கி இருக்கிறது” என்றார்.

அப்போது டக்கர் ஜோண்சன் மற்றொர் வறையில் உட்கார்த்துடக்கர் பிராண்சீஸ் வருகிறவரையிலே காத்திருந்தார். நோயாளியைப் பற்றி சிற்றருடன் சம்பாஷித்த பிறகு டக்கர் பிராண்சீஸ் அந்த அறைக்குச் சென்று மிகுந்த களைப்படுன் உட்கார்ந்தார்.

ஜோண்சன்— டக்கர்! நீர் மிகவும் கெட்டித்தனமாக வேலை செய்திருக்கிறீர்.

பிராண்சீஸ்— ஆம், என்னால் செய்யக் கூடியதைச் செய்தேன்; மீதி கடவுளின் கையில்தான் தங்கி இருக்கிறது; இப்படிப்பட்ட தருணங்களில் தான் கடவுளின் உதவியை நாம் அதிகம் தேடுகிறோம் அல்லவா?

ஜோண்சன்— அது மாத்திரம் எனக்குத் தெரியாது; நான் உம்மையைப் போலக் கொடுமைப்பட்ட தருணங்களின் அல்ல; ஆனால், எப்போதும் என்னை இயன்ற மட்டும் நல்ல வேலை செய்வேன்.

பிராண்சீஸ்— ஆனால், சிலவேளை எங்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாமல் இருப்பதும் உண்டு அல்லவா?

ஜோண்சன்— அது உண்மைதான்; நான் கத்தோலிக்கன் அல்லவிட்டாலும் உங்கள் வேதத்தைப் பற்றிக் குறை சொல்லவில்லை. ஆனால், நாளாங்க சீவியத்துக்கு வேதம் ஒருவனுக்கு அவசியமானது அல்ல என்றுமே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பிராண்சீஸ்— தொட்டிலில் இருந்து சுடுகாடு வரையும் வேதம் ஒருவனுக்கு அதிகம் அவசியம்; கடவுளை அறிக்கு, நேசுக்கு அவருக்குத் தொட்டு செய்ய அல்லவா இந்த உலகுக்கு வந்தோம்; அதுவும் டக்கருக்குப் படித்தால் கடவுளுக்கு இன்னும் அதிகம் சமீபமாகப் போகலாம்; அவரே பெரிய சத்தி வைத்தியர்.

ஜோண்சன்— அது எப்படி? இதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் விளங்கில்லை; ஒரு உதாரணம் காட்டும் பார்க்கலாம்.

பிராண்சீஸ்— நாம் பிறகும் போது சென்ம பாவத்துடன் பிறக்கிறோம்; எங்கள் ஆத்துமம் மரித்துப் போய் இருக்கிறது; அதற்குச் சீவியதைக் கொடுக்கவே கடவுள் இந்த மென்மையான ஆத்துமத்தில் நான்கள்கானம் என்னும் சத்திரவைத்தியம் செய்து அதை உயிர்ப்பிக்கீருவார்; இந்தான் உயிரைக் கொடுக்கவும், காப்பாற்றவும், வளர்க்கவும் ஏழுக்கிறது; அதற்கு அவசியமான மறந்துபோய் விட்டார். அப்படி மோசித்தும் எடுத்து இரண்டு காளி அம்மாட்டினர். ஷேட், காந்சட்டையைச் சுணங்காது எடுத்துப் போடார். கடைசியாகக் கழுத்துப் படித்தையக் கையில் எடுத்து, சண்ட இழுதுப் பூட்டுகையில் பாவம், கைநடுக்கம் வந்து, அதனால் பொத்தான் கைப்பிரித்திலைத்தில் விழுது உருண்டு புரண்டு போய் அங்கு இருங்க அலுமாரியின் கீழ் ஒளிந்து கொண்டது. ஆமாம், பொத்தான் இல்லாமல் என்ன செய்வது?

முக்கித் தக்கி முழுந்தான் படித்துக் குனிக்கு, அலுமாரியின் கீழே போய் மறந்து கெட்கும் அதனை எடுப்பது என்றால், மூலிலைக் கழுங்கு போன்ற தாத்தாவின் முறைக்கேற்ய கரங்கள்போக இடம் இருங்கால் தானே. அப்போ அதனை எப்படி எடுப்பது என்று தான் எழுந்த பிரச்சினை.

2-வது படம்:

தாத்தா லீட்டுப் பழைய கட்காரம் டங்கிற என்று மணி ஏழு அடித்தது. அதைக் கேட்டதே படுக்கையில் சுருண்டு கிடங்க தாத்தா வெடிச் சப்தம் கேட்டவர் போன்று தடித்துப் பதைத்து எழுந்தார். தங்கள் விழிமுறை நாட்களைக் கழிக்க என்று நெரின் வண்டி மூலம் வங்குதொகை இருந்த தமது பேரப் பிள்ளைகளை ஸ்ரேஷன் சென்று வரவேற்பதற்காக அவசரம் அவசரமாகப் புறப்பட்டார். வரிச் சப்பாத்து இரண்டையும் எடுத்து இரண்டு காளி அம்மாட்டினர். ஷேட், காந்சட்டையைச் சுணங்காது எடுத்துப் போடார். கடைசியாகக் கழுத்துப் படித்தையக் கையில் எடுத்து, சண்ட இழுதுப் பூட்டுகையில் பாவம், கைநடுக்கம் வந்து, அதனால் பொத்தான் கைப்பிரித்து நிலத்தில் விழுது உருண்டு புரண்டு போய் அங்கு இருங்க அலுமாரியின் கீழ் ஒளிந்து கொண்டது. ஆமாம், பொத்தான் இல்லாமல் என்ன செய்வது?

2-வது படம்:

தாத்தா சிறிது வேளை மிக ஆழமாக யோசித்தார். ஒருவித உபாயமுடைவு கூடுதல் புலப்பட வில்லை. உடனே பெரிய சுருட்டாய் ஒன்றை எடுத்து வாயில் பிடித்தபோது உண்டான போசனையால் அதைப் பற்ற வைக்குமுதலாய் மறந்துபோய் விட்டார். அப்படி மோசித்தும் ஏதும் புத்தி யோசனை பிறக்காதார். அப்போது ஒன்று இரண்டாக— ஒன்றினால் ஒன்றாக அங்கே ஒதுங்கிக் கூடங்க ஆணிகள் கொடிவிட்டு வெளிகொண்டு வந்தன. இது என்னாடா, கென்ற வெட்டப் பூக்கம் புறப்பட்ட வாரூய் இருக்கிறதே என்று தாத்தா ஒருகால் பிரமித்து விட்டார். இத்தனை ஆணிகளும் இதன் அடியில் எப்படி வந்தன? எத்தனையோ தடவைகளிலே ஆணி ஒன்று இருந்து இல்லாயல் எவ்வளவோ அந்தரப்பட்டு இருக்கிறேனே என்ற அவர் சிந்தித்தபோது, அந்த ஆணிகளுடன் ஒட்டிக் கொண்டு கடைசியாகத் தாத்தாவின் பொத்தானும் வெளிகொண்டது.

3-வது படம்:

இரும்போ, செம்போ எந்த லோகத்தையும் காந்தம் இழுக்கும் அல்லவா? அப்படியே தாத்தாவின் இரும்பு மூளையையும் அறிவுக் காந

